

Zelei Miklós

Szisi

A hamisított Reebok melegítőjében volt Szisi, de ez olyan, mintha semmit se mondtam volna, mert Szisi mindig a hamisított Reebok melegítőjében volt. Ezek a birodalmi ruhadarabok jól kiadják a formákat, vagyis csakis akkor mutatósak, ha olyan örökdedző világfí hordja őket, mit George Bush vagy Vlagyimir Putyin.

Szisi elvastagodott lábikrái azonban jó sokat fölszedtek a Reebok szárából, amely a vádliján majdnem kirepedt, a bokája fölött meg harangozott. A derekán egy percig se tartott ki a nadrág. Vagy azt kellett csinálnia, hogy hónaljig felhúzza, de akkor hátul annyira bevágott, hogy az egymást masszírozó, felfújt farpofák a kifényesedett anyagot vastagon bedolgozták dült lövészárkukba, elöl meg mintha egy hatalmas liszteszacskót hurcolt volna a pocakja folytatásaként, azoknak az időknek az emlékére, amikor néha királynak érezte esetleg magát. Sok körömpöri lefolyt azóta az emésztőcsatormán.

Vagy pedig hagyta az egészszet a fenébe, de akkor a Reebok nadrág a pocakja alá csúszott, és éppen a liszteszacskó tartotta fenn. Hátul meg tágan lengedezett, mutatva, hogy férme még bele tíz-tizenöt kiló. Szisi pocakja a Reebok felsőrész szárnyai közé türemkedve omlott a nadrágra, keblei és pocakcsúcsa között összeráncosodott az átizzadt póló. Óriás hőléggallon méretű cekkerével Szisi a tízemeletesből mindig a Májnligyulába szaladt. Fogazata hiányos, aranyere rojtos, a magyar hordozó pályára állt.

Most amikor megláttam, itt hátul a Nyúldombra próbált felgörgetni egy hatalmas követ. Nem túl meredek domb, mégse sikerült neki, pedig küzdött igazán. Kézzelel-lábbal rugaszkodott, mellel nekifeszült, nyomott, szívott, tolt, lökött, taszított, hurkás, kopasz fejtetőjén csillogtak az izzadságcseppek. De amikor már-már fent volt a csúcson, a pófátlan kő nagy lendülettel vissza! Még jó, hogy nem sodorta el Sziszt.

Ilyenkor meggyújtott egy cigarettát, egykedvűen leballagott, lent a Szofikát eldobta, és újra neki a kőnek. De alighogy elértek volna a csúcsra, a szikla visszagurult. Ahogy koradélután jöttem haza, még mindig ugyanazt láttam. Szisi a sziklával föl-le, föl-le, csak már rágyújtani se volt kedve, amikor a szikla nyomában ő is újra leindult.

Ne marhuljál, Sziszikém! Rohanok, és a garázsban csinállok én neked olyan kősziklát hungarocellból, hogy mind a tíz ujjadat megnyalod utána! Egy negyedóra múlva ott is voltam a domb alatt egy üveg Baja Feri vodkával meg a sziklával.

Gyere, Sziszikém. Mi szépen fölballagunk a csúcsra, napozgatunk, vodkázgatunk, füstölünk. A kősziklát meg ezzel a madzaggal húzkodjuk föl, amikor fölért, belerúgunk egy nagyot, hogy visszaguruljon, csak el ne vigye közben a szél.

Húztuk magunk után fölfelé a madzagot, odafönt levetköztünk, Szisi a lucskos Reebok fölsőt meg a pólót boldogan kiterítette száradni egy bokor ágaira, és letelepedtünk a félárményekben. Kolozsvári szalonna, emelintettem meg a domború reklámszatyrot, rágyújtottunk, és nagyot húztunk a Baja Feriből. A spárgán megindult fölfelé a szikla. Szisi ekkor hadonászni kezdett, hörgött, a szája habzott, az arca kililult. Egyszóval infarktust kapott, és pont abban a pillanatban, amikor sziklája fölért a csúcsra, Szisi holtan gurult lefelé a Nyúldomb oldalán.

Van Gogh

Goretity Józsefnek

40. születésnapjára,

2001. május 6-án.

Moszkva, Lenyinszkij proszpekt

A Golf áramlat kifordult évmillió sodrából, neki a partnak, be a fáradt kontinens alá, ahol egy csontritkulásos, reumás, púpos, fogatlan, de mégis nagybelű vénasszony, Európa várja minden nap az ételhordós szociális gondozót.

Hatalmas, sós folyó a felszín alatt, vitt mindent, amit az idők valaha a földbe vetettek. Van Gogh is egy reggel arra riadt, hogy sírjából a Karcag táblát látja. Ott, ahol a bekötőút Fegyvernek felől a négyes-hármas főút között a sivatagból az északi hegyeknek fordul.

Ha semmi nem nő ki ebből a földből, majd kinövök én. És a sír fölött, ahová Van Goghot az áramlat sodorta, csodálatos napraforgó sarjadt, és tartotta arcát a kelő nap felé.

A szemetet hordták arra a helyre, ahová Van Gogh sírját az áramlat vitte. Ez mentette meg a napraforgót! Akkor szeméthalmokon kellett volna átkelnie annak, aki le akarja tépni, hogy erre senki sem vállalkozott.

Sodorgatta a szemetet a szél, néha bűz volt, máskor tűz, meg olyan is, hogy a kettő egyesült, és szállt a bűdös füst. Égtek a kommunális tetemek közé dobált könyvek, Van Gogh elkapta egy-egy történet hamuhodó pillanatát, ahogy Margarita keblére vonja, és megszojtatja az örökké éhes Sátánt, Jean Valjean pedofil képeket csinál a kedvenc pónilovacskájával csókolózó Cosette-ről, az öreg halász tankhajója nekiütközik a Galapagos-szigeteknek, és istennek hála, Darwin összes bizonyítékát kiirtja.

Nem nagyon ismerte Van Gogh ezeket az embereket, azért olvasgatott, mert nagyon unatkozott. Amennyire csak unatkozhat az ember egy ilyen vidéki, reménytelenül eseménytelen sírban. Akkor csillant fel a szeme, amikor végre a saját nevét fedezte föl egy megsemmisülő bekezdésben. Ő, Van Gogh, akinek életében egyetlen-egy képe kelt el, az is csak öt frankért. És ezt a képet egy jelentős gyűjtemény most ötvenmillióért vette meg.

Adjanak belőle!

Fölkelt sírjából Van Gogh, és elindult a múzeumba. Hogy legalább festékre legyen neki, ha már feltámadt. És vászonra. Meg valami ruhára, hogy ne abban a régiben kelljen járnia, amelyikben eltemették. És persze cipőkre is.

Fölment a magas lépcsősoron, be a múzeumba, de amikor elmondta, miért jött, az őrzővédők röhögni kezdtek rajta. Azt se tudták, hogy ő kicsoda. Dühében Van Gogh begyűrt valamelyiküknek egy hatalmasat, amit nem kellett volna. Közrekapták, ököllel, gumibottal összeverték, levágták megmaradt fülét is, és lerugdalták a lépcsőn.

Nem sikerült Van Gognak fektéből fölkelnie. Épp csak megpróbált felkönyökölni, de az adóhivatal munkatársai máris ott álltak

fölötte. Ráléptek a csuklójára, a nyakára, kezét, lábát megbilincseltek, földobták egy rabó platójára, és vitték, amiért az öt frank és az ötvenmillió különbsége után esedékes adót nem fizette meg.

Minden napra egy Trabant

Előzgettem a halálúton, de nem túl vehemensen, mert ahogy kizúdultam balra, s szembejött a kamionsor, útitársam azonnal behúzta a nyakát, jobbra dőlt, mintha oldalkocsiban utazna, csónakos motoron, és felkiáltott: neee!

De te nem azt látod, amit én, hanem tőlem jobbra sápirozva, egy előnytelen szögből figyeled a forgalmat. Mire azt felelte, hogy volt már a történelemben néhány nagy baleset, amelybe az összes hullá a legelőnyösebb szögből érkezett.

Na még ezt a Trabantot. Nem szeretek mögötte, mert bűdös!

De ahogy rámnézett.

Te bűdös Trabant! Most lebuktam.

És ahogy minden tetten ért gyűlölködő, szakszerű magyarázatba fogtam. Keverékkel megy, negyven liter benzinhoz egy liter sűrű, fekete olaj kell, s a kétütemű nem éget rendesen, így a kipufogással olajos benzin jut a levegőnkbe.

De fölöslegesen ugattam. Látszott az arcán, azt hiszi, hogy én tényleg azt gondolom, amit ő gondol arról, hogy mit gondolok én, brrr, aki nyugati kocsival tolom a szelet, és mindazokat megvetem, akik a szocialista reláció megfizethető járművét, a tartós Trabit választották valaha, és ma is márkahűek. Az életünk kockáztatásával is megelőzőm őket a pillanatért, amikor elhúzza mellettük, a szemükbe röhögök: Trabant kocsit drága kincs, jó, ha van, de jobb, ha nincs! Vagy csak lófaszt lengetek nekik, mint a rózsadombi áramtolvajok kölykei a leállósávokban siető nyuszibusznak, hurkatöltőnek, egérkamionnak.

És elkezdte megvédeni a Trabantok emberi jogait.